

C230 – BIN19

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2007-2008

6 mei 2008

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, BESTUURSZAKEN,
INSTITUTIONELE EN BESTUURLIJKE HERVORMING
EN DECREETSEVALUATIE

INHOUD

Interpellatie van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de voorstellen van de Brusselse en Waalse ministers-presidenten Piqué en Demotte betreffende een federatie Wallonië-Brussel en de houding ter zake van de Vlaamse Regering	1
Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitspraken van de minister betreffende het recente PS-voorstel tot hertekening van België en de houding ter zake van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC)	
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de wijze waarop de band tussen Vlaanderen en Brussel kan worden versterkt	5
Met redenen omklede motie	11
Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het gebruik van lokale besturen van de zogenaamde 'financiering met projectbeheer' voor de realisatie van bepaalde projecten	12
Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van artikel 70, §4, van het Gemeentedecreet	15

Voorzitter: de heer Kurt De Loor

Interpellatie van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de voorstellen van de Brusselse en Waalse ministers-presidenten Piqué en Demotte betreffende een federatie Wallonië-Brussel en de houding ter zake van de Vlaamse Regering

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, mijn interpellatie heeft betrekking op de voorstellen van de Waalse minister-president Demotte en de minister-voorzitter van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, de heer Piqué. Ze pleiten voor een federatie Wallonië-Brussel, ook wel Wallo-Brux genoemd.

Mijnheer de minister-president, u hebt die voorstellen bizar en tegenstrijdig genoemd. Ik vond dat heel mooi uitgedrukt. Graag krijg ik daarover nog wat meer uitleg. De positie die minister-president Demotte en minister-voorzitter Piqué innemen, is belangrijk voor de institutionele toekomst van Vlaanderen in de Belgische context en de plaats van de Brusselse Vlamingen. Die positie hangt samen met het statuut van Brussel. Brussel heeft een statuut sui generis, met een paritaire vertegenwoordiging in de Brusselse regering en een gewaarborgd aantal Vlamingen in de Brusselse Hoofdstedelijke Raad. Brussel heeft ook een functie als hoofdstad van België en van de twee gemeenschappen.

Niemand kan er tegen gekant zijn dat de Franstaligen kiezen voor een fusie van het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap. Ze hadden daar misschien al veel langer voor moeten opteren. Vanuit Vlaams oogpunt zou het misschien een goede zaak zijn, mochten ze de instellingen vereenvoudigen. Op die manier zou er meer klaarheid komen in de institutionele verhoudingen in dit land.

Wij gaan ervan uit dat dit land gebaseerd moet zijn op twee gemeenschappen en een hoofdstad met een afzonderlijk statuut, waar de gewestmateries samen worden beheerd en de gemeenschapsmateries worden beheerd door de bestaande structuren. Vanuit Vlaams oogpunt hebben die een heel goede ontwikkeling gekend. In 1970 was er de Nederlandse Cultuurcommissie (NCC), die in 1988 werd opgevolgd door de VGC. We hebben tevens altijd enorm geïnvesteerd in Brussel als hoofdstad, ook van onze gemeenschap. De Vlaamse Regering heeft daarin altijd een belangrijke rol gespeeld. Het feit dat een Brusselaar statutair of grondwettelijk deel uitmaakt

van de Vlaamse Regering is het beste bewijs van de band tussen Vlaanderen de Vlaams-Brusselse gemeenschap in de hoofdstad. De eigen structuur die daar werd gecreëerd, is verworven.

Het gevaar van de federatie Wallo-Brux is dat ze werd voorgesteld door minister-voorzitter Piqué. Hij sprak als Franstalige, terwijl van een minister-voorzitter wordt verwacht dat hij min of meer aseksueel is. Trouwens, mijnheer Van Hauthem, dat wordt ook verwacht van premier Leterme. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem)*

Het voorstel inzake Wallo-Brux gaat verder in die zin dat Franstaligen het land niet willen onderverdelen in gemeenschappen, maar wel in drie gewesten. Het gewest Wallo-Brux zou daarbij een structuur krijgen met een dominantie vanuit de Franse Gemeenschap. De Franstaligen willen een entente Wallo-Brux, zonder dat daarbij een woord wordt gerept over de grondwettelijke waarborgen voor de Vlamingen. De Vlamingen dreigen daarenboven in een institutionele twee-tegen-éénsituatie gedrongen te worden.

We hebben ons altijd verzet tegen Brussel als volwaardig derde gewest. In 1979 was de heer Martens premier. Tijdens de eerste regering-Martens werd een staatshervorming doorgevoerd. Ze droeg als naam 'de voorlopige en onomkeerbare fase'. Die was zo opgevat dat de Belgische staat eigenlijk niet kon werken zonder "une majorité significative" in de drie gewesten. Toen zat het FDF ook in de regering, na het Egmontpact. De Volksunie maakte geen deel uit van die regering. Die staatshervorming dreigde erop uit te draaien dat de federale regering geen beslissingen meer zou kunnen nemen of op elk moment ten val zou kunnen worden gebracht door een meerderheid in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Toen was dat geen volwaardig gewest. Er was sprake van een soort voorlopige gewestvorming in dat voorstel. In de hervorming van 1980 is Brussel tussen haakjes gezet. In 1988 is dan het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest als gewest ontstaan. Dat statuut heeft Brussel nog steeds.

Ik kom daarop terug omdat er toen ook een Wallo-Brux-achtige constructie vooropgesteld werd. De grote promotor daarvan was toen een zeker Lucien Outers, een Waal die in Brussel was komen wonen. Dat was ook de tijd van Lagasse en Defosset. En ook van Gendebien, maar dat was dan een Waal.

Die voorlopige onomkeerbare fase is toen afgeschoten op het CVP-congres. Tindemans was toen voorzitter, Martens was toen eerste minister. Die regering heeft

toen zes maanden standgehouden. Ik was toen voorzitter van de CVP-jongeren, “quand j’étais jeune et beau”, zoals Vanden Boeynants altijd zei. Het FDF is toen uit de regering gezet. Dan was er de hervorming van 1980. Vier maanden later is er nog eens een regering gevallen, omdat zeven à negen CVP-senatoren, waaronder de heer De Bondt en mevrouw Paula D’Hondt, tegen hadden gestemd. Na lange discussies is dan in augustus 1980 beslist om door te gaan met de gewestvorming, maar dan zonder regeling voor Brussel. Toen was er trouwens een federaal staatssecretaris die verantwoordelijk was voor Brussel. Als ik me niet vergis, heeft de heer Valkeniers nog die functie vervuld, net als de heer Vic Anciaux.

Mijnheer de minister-president, ik doe dit lange verhaal om duidelijk te maken dat dit idee van Wallo-Brux eigenlijk teruggaat op een voorstel van de toenmalige regering-Martens, met de CVP. Dat voorstel kreeg in de eigen partij echter geen meerderheid en is uiteindelijk afgewezen. Nu komt dat idee via een heel andere weg terug. We kunnen ons afvragen waarom ze dat eigenlijk doen. Er zijn allerlei hypothesen mogelijk. Ten eerste doen ze het om de francophonie in dit land te versterken. De heren Picqué en Demotte hebben het over “le rouleau compresseur de la Flandre”. Ze zeggen: “Il faut une unité Wallo-Brux contre la Flandre.”

Dan is er een tweede element. Ik heb een interview met de heer Picqué en een interview met de heer Di Rupo herlezen. Een paar maanden geleden hebben zij verklaard dat, aangezien Vlaanderen heeft gekozen voor het separatisme, ze Brussel moeten positioneren in dat separatistische geheel. Dus moet Brussel de kant van de francofonen kiezen. In datzelfde interview heeft Di Rupo trouwens ook verklaard voorstander te zijn van het creëren van een corridor tussen Ukkel en Waterloo, in Sint-Genesius-Rode. In die context van een soort pre-separatistische hypothese moet dat voorstel van Wallo-Brux worden gezien.

Dat idee is gelanceerd. Ik denk dat het institutioneel niet veel kans maakt in dit land, maar toch is het belangrijk dat de Vlaamse Regering – en de heer Anciaux is hier als minister verantwoordelijk voor Brussel in die regering – in dit parlement eens heel duidelijk zegt wat het standpunt van Vlaanderen is over die constructie. Sommigen gaan daar immers wel in mee. Brussels minister Smet, die met mij te gast was in een RTL-debat, zei me dat ik er niets van had begrepen, of het niet wou begrijpen, en dat dit een fantastisch idee was. Minister Vanhengel is wat genuanceerder. Daar heb ik eigenlijk niet zoveel over gelezen.

Gisteren las ik een vrije tribune van de heer Jan Goossens, artistiek directeur van de KVS, die daar heel veel in zag. Ik kan zijn argumentatie deels begrijpen. Hij zegt: de Vlamingen claimen Brussel, maar eigenlijk hebben ze Brussel mentaal al verlaten, terwijl er eigenlijk zoveel goede dingen gebeuren. Ik vat zo’n beetje

samen wat ik uit dat artikel heb onthouden. Het is belangrijk dat we Brussel meer als een positief gegeven beschouwen. De voorbije jaren hebben we heel veel gedaan voor de Vlaamse Gemeenschap in Brussel. Minister Anciaux heeft daar de afgelopen jaren mee gestalte aan gegeven. Er wordt daar mijns inziens heel goed werk geleverd. Dat mag echter geen alibi zijn, zoals in het geval van Jan Goossens, om te stellen dat de Vlamingen Brussel niet graag zien.

We moeten dat positieve geluid ten aanzien van Brussel beter verwoorden en vooral ook de institutionele band met Brussel behouden. Zonder die institutionele band en de structuren die wij voor de Vlaamse Gemeenschap in Brussel hebben opgebouwd, zal Brussel inderdaad een stad worden die op politiek vlak francofoon gedomineerd wordt. Sociologisch en maatschappelijk zal het uiteraard onvermijdelijk een multiculturele stad worden. Ook de francofonen zullen in de komende jaren een duidelijke minderheid worden.

Om al die redenen wil ik graag het standpunt van de Vlaamse Regering horen over die voorstellen betreffende Wallo-Brux.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega’s, de vraag van de heer Van Rompuy geeft ons de gelegenheid om een aantal zaken nog eens te benadrukken. Om te beginnen hebben de Vlamingen en de Vlaamse Regering een grote interesse voor Brussel, en dat zal ook zo blijven. Er zijn heel wat concrete voorstellen ingediend die aantonen dat wij zeer intensief bezig zijn met de toekomst van Brussel en het institutionele debat daarover.

Het voordeel van deze kwestie is dat het debat over Brussel nu volop op gang wordt getrokken, niet alleen door ons, maar ook door de Franstaligen en mijn twee collega-ministers-presidenten. Er moet uiteraard nagedacht worden over hoe Brussel het best kan worden ingericht en bestuurd, om tegemoet te komen aan de vele uitdagingen waarmee het wordt geconfronteerd. Brussel heeft daar trouwens zelf ook een grote verantwoordelijkheid in, meer bepaald inzake de verhouding met het gemeentelijke beleidsniveau.

Ook wij, Vlamingen, zijn betrokken partij in dit debat, niet het minst omwille van het feit dat Brussel onze hoofdstad is. Dat willen we ook zo houden. Diegene die ervan uitgaan dat we ons zouden terugtrekken of zouden verhuizen, vergissen zich. Daar hebben we geen intenties toe.

Bovendien heeft de Vlaamse Gemeenschap in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad door de Grondwet

toegekende bevoegdheden op het gebied van cultuur, onderwijs en persoonsgebonden bevoegdheden en genieten de Brusselse Vlamingen er van institutionele waarborgen die gekoppeld zijn aan die van de Franstaligen op federaal vlak. U hebt daar zelf al naar verwezen, mijnheer Van Rompuy. Ik dank u overigens voor het historische overzicht. Het is belangrijk om in te zien dat de geschiedenis zich soms herhaalt. En dat is niet altijd positief, zeker niet als het gaat om ideeën die in het verleden al te licht werden bevonden.

Ik heb als minister-president vrij snel gereageerd op het biregionale pleidooi van de ministers-presidenten Demotte en Picqué van 17 april, waarbij werd gepleit voor de oprichting van een federatie Wallonië-Brussel. Ik heb als Vlaams minister-president gereageerd omdat dit voorstel volledig indruist tegen de duidelijke visie die de Vlaamse Regering heeft ten aanzien van Brussel en die uitdrukkelijk vooropgesteld is in de nota die ik op het Octopusoverleg op 1 februari heb toegelicht. Die nota is trouwens volledig in overeenstemming met de resoluties van 1999 van het Vlaams Parlement.

De nota van de Vlaamse Regering voor het Octopusoverleg van februari voorziet in verband met Brussel onder meer het volgende. De visie van de Vlaamse Regering op Brussel wordt bepaald door onze visie op de staatkundige opbouw van België. Deze visie gaat uit van een fundamentele tweeledigheid op basis van twee deelstaten, met daarnaast een specifiek statuut voor Brussel en de Duitstalige Gemeenschap. Voor de uitbouw van de hoofdstedelijke en de internationale functie van Brussel hebben we gepleit voor een samenwerkingsverband tussen de deelstaten, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de federale overheid. Dit samenwerkingsverband moet ook een financiële regeling inhouden. Vlaanderen zal daarbij verantwoordelijkheid opnemen en financiële middelen ter beschikking stellen.

Voorts wijst de Vlaamse Regering erop dat Brussel het enige tweetalige gebied is dat in de Grondwet is ingeschreven. Vanuit deze optiek pleit de regering voor een betere toepassing van de taalwetgeving.

Bij het laatste punt stelt de Vlaamse Regering vast dat Brussel een belangrijk sociaaleconomisch hinterland heeft dat zich grotendeels in Vlaanderen bevindt. Daardoor ontstaan grensoverschrijdende vraagstukken. Vanuit juridisch, sociaaleconomisch of planologisch oogpunt is er echter geen enkele reden om de grenzen van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest de iure of de facto uit te breiden. We hebben het daar al over gehad naar aanleiding van een andere vraag.

Toen ik dat voorstel heb gelezen, mijnheer Van Rompuy, heb ik gezegd dat ik pijnlijk verrast was door dit verre-gaande en bizarre voorstel. Ik heb er geen enkel probleem mee dat het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap

samengaan. We hebben dat in Vlaanderen al een tijd geleden gerealiseerd. We hebben er ook alle belang bij om twee sterke deelstaten te hebben met daarnaast een specifiek statuut voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Duitstalige Gemeenschap.

Dit voorstel, en u hebt het in uw vraag zeer scherp en correct afgelijnd, gaat echter uit van een heel andere benadering. Er is een versterking van het Waalse Gewest en van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, dat een volwaardig gewest zou moeten worden, en die twee gewesten zouden dan samen een 'federatie binnen de federatie' vormen. Het voorstel behelst dus een sterk autonoom gewest en daarnaast een federatie binnen de federatie.

Daarom heb ik dat voorstel vrij bizar genoemd, omdat het het beste van twee werelden wil realiseren. Enerzijds wil het van Brussel een volledig autonoom en volwaardig derde gewest maken via een structurele herfinanciering die moet gebeuren via de federale en dus ook via Vlaamse middelen. Anderzijds wil het een Waals-Brusselse federatie tot stand brengen binnen de Belgische federatie, zonder rekening te houden met de hoofdstedelijke functie en zonder voorts rekening te houden met de Brusselse Vlamingen en hun aanwezigheid en participatie in de Brusselse politieke instellingen. De Brusselse Vlamingen, hun instellingen en politieke vertegenwoordiging zijn in het voorstel waarschijnlijk gewoon over het hoofd gezien of zijn er althans niet in meegenomen. Daarom vind ik het een vrij bizar voorstel.

Ik heb het voorstel herlezen, en ik heb het ook door verschillende slimme mensen laten doorlezen om er zeker van te zijn dat ik niets over het hoofd zou zien. Het voorstel bevat nog heel wat onduidelijkheden. Er zijn namelijk nog heel wat onduidelijkheden over wat er met de Franse Gemeenschap zal gebeuren. Er wordt gesproken over een aangepaste Franse Gemeenschap met eigen bevoegdheden en middelen, maar het punt wordt niet voort uitgewerkt. Er wordt ook gesproken over organen van de federatie Wallonië-Brussel of 'la fédération Wallonie-Bruxelles' waarbij de regering van deze federatie zou zijn samengesteld uit de Waalse ministers en de Franstalige Brusselse ministers. Dat is zeer verregaand, en het negeert de Vlaamse vertegenwoordiging in de Brusselse regering. Er wordt ook gesproken over een parlement voor de federatie, maar verdere preciseringen zijn er niet. Het biregionale pleidooi voert enerzijds nieuwe begrippen in die momenteel institutioneel niet bestaan, zoals de federatie Wallonië-Brussel en een biregionaal statuut. Anderzijds gaat men voorbij aan de bestaande institutionele realiteit. Het bestaan van het specifieke statuut van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het bestaan van de Duitstalige Gemeenschap worden volledig over het hoofd gezien. Als men dit effectief institutioneel-

juridisch wil realiseren, zullen er institutionele hervormingen noodzakelijk zijn, waaronder eveneens aanpassingen aan de Grondwet. Dat is allemaal wel mogelijk.

Voorts strookt dit voorstel niet met de visie en de benadering van de Vlaamse Regering ten aanzien van Brussel. Die is gebaseerd op twee fundamentele elementen. Ten eerste is er de tweeledigheid van ons staatsbestel op basis van twee deelstaten, Vlaanderen en een Franstalige deelstaat, met daarnaast een specifiek statuut voor het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest omwille van de hoofdstedelijke functie en de Duitstalige Gemeenschap. Ten tweede is er de sterke band tussen Vlaanderen en Brussel. Wij hebben dat nog eens uitdrukkelijk gesteld in de toelichting van de nota van de Vlaamse Regering op het federale Octopusoverleg. Vlaanderen heeft er jaren geleden al uitdrukkelijk voor gekozen om zijn gewestelijke en gemeenschapsinstellingen zo efficiënt mogelijk uit te bouwen door ze te laten samenvloeien. Daar hebben we geen spijt van, integendeel.

Dat heeft de Vlaamse Gemeenschap niet belet om ten volle te investeren in haar gemeenschapsbevoegdheden binnen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, bijvoorbeeld op het vlak van onderwijs, beroepsopleiding en welzijn. Wij hebben het daar naar aanleiding van een vraag van de heer Gatz al over gehad.

Veeleer dan te streven naar grote verklaringen, willen wij pragmatisch samenwerken rond concrete problemen. Ik heb daarbij ook de VDAB en Actiris genoemd, en ook de Brusselse zeehaven. Dat blijft onze doelstelling. Nogmaals: we laten Brussel niet los, ook al zouden sommigen dat misschien graag hebben. Zij nemen hun wensen voor werkelijkheid. Wij streven naar een sterkere samenwerking tussen Vlaanderen en Brussel, op basis van concrete dossiers en niet op basis van grote verklaringen. Dat is niet onze manier van aanpakken. Wij zijn daar vrij duidelijk over. Minister Anciaux zal dat straks verder invullen.

Het standpunt van de Vlaamse Regering is bekend op basis van de documenten waar ik naar heb verwezen. Het publiek gemaakte voorstel bevat nog tal van onduidelijkheden. Ik heb de volgende weken contacten met de heren Picqué en Demotte. Ik veronderstel dat ik dan wat meer tekst en uitleg zal krijgen. Voor mij is het belangrijk dat wij duidelijk maken waar wij voor staan. Ik ga er ook van uit dat mijn beide collega-ministers-presidenten een en ander verder kunnen duiden. Als de onduidelijkheden zijn uitgeklaard, kunnen wij het debat voortzetten.

Resumerend, mijnheer de voorzitter en beste collega's: het is heel belangrijk dat wij vanuit Vlaanderen, vanuit de Vlaamse Regering maar ook vanuit dit Vlaams Parlement heel uitdrukkelijk onderstrepen dat Brussel voor ons belangrijk was, is en in de toekomst zal blijven. We stellen ook dat we graag het debat voortzetten over hoe

Brussel verder moet worden georganiseerd en over de institutionele toekomst van Brussel. We geven aan dat dit voorstel mogelijk in die zin positief is, dat het debat nu ook vanuit Franstalige kant kan worden gestart, en dat het voorstel, zoals ik het heb kunnen lezen en begrijpen, bizar is omdat het twee concepten in één adem noemt die niet samen horen.

Er zijn nog heel veel onduidelijkheden. Onze positie, vanuit het Vlaams Parlement en de Vlaamse Regering, is wél heel duidelijk. Ik hoop dat dit het kader geeft waarbinnen wij verder moeten en kunnen werken. Minister Anciaux, die dagelijks de concrete dossiers behandelt, zal u materiaal kunnen geven om de discussie voort te zetten.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de minister-president, dank u voor uw antwoord. Het definieert klaar en duidelijk de positie van Brussel in dit land en ook voor Vlaanderen.

Wij kunnen het als Vlamingen in heel het land, maar ook meer specifiek ten aanzien van de positie van de Brusselse Vlamingen, institutioneel absoluut niet eens zijn met de constructie Wallo-Brux. Het is trouwens verkeerd van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest om zich zo duidelijk te willen associëren met Wallonië, terwijl de toekomst van dat gewest in grote mate in Vlaanderen ligt.

Ik was enkele weken geleden op de Jobday op Brussels Airport, die werd georganiseerd door VOKA, in samenwerking met VDAB en Actiris. Er waren 5000 bezoekers, het was echt een overrompeling. Er werden ongeveer 1100 vacatures aangeboden. Ik heb daar gedurende een uur of twee met heel wat mensen kunnen spreken. 80 percent van hen waren migranten of niet-Belgen of genaturaliseerde Belgen of wat dan ook, maar zeker geen francofonen of Vlamingen uit Brussel. Het waren allemaal mensen die vanuit de hele wereld kwamen. De bedrijven stelden onder andere dat ze enorm veel vacatures hebben, terwijl de migrantenwerkloosheid in Brussel een van de hoogste is van Europa. De kansen om jobs te vinden, liggen gedeeltelijk ook in Vlaanderen. Door zich eenzijdig te associëren met Wallonië verliest men heel wat troeven voor materies die niets met cultuur of taal te maken hebben, maar gewoon met werkgelegenheid en dus met de toekomst van een hele generatie die in Brussel woont en daar geen werk vindt. De rand van Brussel biedt ondertussen heel wat mogelijkheden.

Heel die benadering van de heren Picqué en Demotte is een puur francofone benadering, vanuit het streven om zich in het land ten dele tégen Vlaanderen te organiseren. Het verwondert mij dat de heer Picqué, die tijdens

zijn eerste legislatuur als minister-president vrij open was, de jongste jaren zeer francofoon is geworden en zeer pessimistisch praat over de toekomst van België. Hij distantieert zich steeds meer van Vlaanderen. De stelling die hij samen met minister-president Demotte heeft ontwikkeld, is voor Brussel en de welvaartskansen van de Brusselaars helemaal geen goede zaak, omdat Vlaanderen daar een belangrijke rol in kan spelen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Erik Arckens tot de heer Bert Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Sport en Brussel, over de uitspraken van de minister betreffende het recente PS-voorstel tot hertekening van België en de houding ter zake van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC)

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Institutionele Hervormingen, Havens, Landbouw, Zeevisserij en Plattelandsbeleid, over de wijze waarop de band tussen Vlaanderen en Brussel kan worden versterkt

De voorzitter: Minister Anciaux zal mede namens minister-president Peeters antwoorden.

De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, collega's, we hebben al tientallen keren de degen gekruist over de situatie van Brussel. Dat was in de commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand. Vandaag bevinden we ons in een andere commissie. Het Vlaams Belang hecht wel degelijk belang aan Brussel. Onze visie staat juist het verst inzake de relatie tussen Brussel en Vlaanderen, in die mate zelfs dat ze voorlopig onrealistisch wordt geacht.

Ik ga niet terug naar het voorlopig bewind van 1831 om de toestand van Wallo-Brux en van Vlaanderen, Brussel en Wallonië te schetsen, om te weten waar we beland zijn. Ik wil enkel de datum 1989 voor de geest halen. Brussel is toen een apart gewest geworden. We kunnen urenlang discussiëren of dat een volwaardig gewest is of niet. Het had alle kiemen in zich om een volwaardig gewest te worden, wat in 1993 en met de Lambermontakkoorden is bevestigd. Het is niet volwaardig in de zin dat het ordonnanties afkondigt. Dat heeft enig belang, maar om de al dan niet volwaardigheid daarvan af te leiden is een heel ander debat.

In 1989 hebben we bij monde van de heer Van Hauthem gezegd dat de staatshervorming met drie geen goede zaak was, en dat men vroeg of laat zou komen tot een

toestand van twee tegen één en dat de Brusselse Vlamingen vroeg of laat aan hun lot zouden worden overgelaten. In zijn interpellatie vraagt de heer Van Rompuy of er een overleg kan komen met de Vlaams-Brusselse ministers. Ik neem aan dat hij de collegeleden bedoelt, want de ministers hebben zich geout, maar de staatssecretaris ook. Er is een tweespalt tussen rode en blauwe tendensen, en de oranje-gele tendens heeft daar een andere mening over.

De minister-president heeft gezegd dat hij dit een bizarre en tegenstrijdige analyse vindt. Ik vind dat niet. Ik ben vertrouwd met teksten en moties van Franstaligen omdat ik uit het Brusselse parlement kom en in de Brusselse gemeenteraad zit. Daar kom je de meest merkwaardige zaken tegen. Zaken die heel gevoelig liggen, weten de Franstaligen heel wollig in te kleden, maar je moet niet lang nadenken om te zien waar ze naartoe gaan.

Onder het mom van een vereenvoudiging van hun gewest- en gemeenschapsinstellingen, gaat dit in de richting van de oprichting van een Wallo-Brux-toestand. In de tekst wordt heel duidelijk de opperste volwaardigheid van het gewest geclaimd, in zoverre die al niet bestond. Tegelijk wordt dat op hetzelfde niveau gezet als de Waalse en Franstalige constitutieve constructie die in de maak is, onder de noemer van de vereenvoudiging van hun instellingen. Ik heb de as Wallo-Brux nooit zo klaar en duidelijk verwoord gezien als hier. Het is niet bizar en tegenstrijdig, het is klaar en duidelijk.

Een klein voorbeeld: "La région bruxelloise se voit reconnaître le même degré d'autonomie constitutif que les autres entités." Dit laat niets aan de verbeelding over. "Quel lien entre Wallonie et Bruxelles? Justement celui d'une fédération véritable – permanent entre les deux composants." Duidelijker kan het niet. Daar moet een nieuw niveau, een nieuwe regering gecreëerd worden. Het wordt ook onduidelijk wie uiteindelijk in die regering, in het parlement zit. Dat behoort allemaal tot de mogelijkheden. Gaat dit Vlaanderen aan? Ik denk het niet.

Mijnheer de minister, mijn interpellatie heeft vooral betrekking op de toestand van de Brusselse Vlamingen, terwijl die van de heer Van Rompuy meer over de toestand in het algemeen ging. De vragen overlappen elkaar dan ook niet.

Mijnheer de minister, in het Brusselse parlement en de VGC werden ook debatten gehouden over de toestand. Ik heb de verslagen van de VGC bij. U weet dat er ook een debat is geweest op de Zevende Dag, waar het meningsverschil binnen de VGC duidelijk tot uiting kwam. Er was de houding van collegeleden Vanhengel en Smet enerzijds, en collegelid Grouwels, bijgestaan

door de heer De Wever, anderzijds. Ik denk dat het om een ernstig verschil van mening gaat.

In het verslag van de VGC staat dat collegelid Vanhengel vindt dat het voorstel van Picqué-Demotte als een intra-francofoon debat moet worden beschouwd. Dat klopt niet. Het feit dat de Brusselse Vlamingen niet worden vernoemd in de tekst, betekent niet dat het niet over hen gaat. Daarvan uitgaan zou een foute redenering zijn. Minister Vanhengel is zich daar perfect van bewust. Hij is immers een zeer intelligent man. (*Opmerkingen van minister Bert Anciaux*)

Het is ook wel wat merkwaardig dat de heer Picqué zich leent tot een dergelijk voorstel. Hij is minister-voorzitter van dat Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Mocht het nu om een PS-kopstuk of -minister gaan, dan zou een dergelijk initiatief niet zoveel stof doen opwaaien.

Het gaat allemaal in dezelfde richting. Het is niet onduidelijk, wel integendeel.

De heer Di Rupo stelt: “Deze voorstellen maken het mogelijk dat alle Walen en Brusselaars hun toekomst sereen tegemoet kunnen zien. Dat is belangrijk in het zicht van het onontkoombare nieuwe debat over de staatshervorming”. Duidelijker kan toch niet!

Mijnheer de minister, we hebben inderdaad al talrijke keren gedebatteerd over de relatie tussen Brussel en Vlaanderen. U hebt ook al talrijke keren gewaarschuwd voor de verbrusseling die plaatsgrijpt in de VGC. Wat dat betreft, hebt u volkomen gelijk.

Tegelijkertijd hebt u er in de commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand op gewezen dat Brussel bestuurd moet worden vanuit de twee grote gemeenschappen: Vlaanderen en Wallonië. Voor ons gaat dat niet ver genoeg. Uw voorstel immuniseert echter wel tegen de voorliggende zotternijen.

Mijnheer de minister, één keer per maand woont u de vergaderingen van de VGC bij. Het principe van algemene voogdij geldt nog altijd. Als we zien welke uitspraken worden gedaan door VGC-collegeleden, begint dat echter wel op een lege doos te lijken. Het wordt tijd dat u uw stem eens laat horen. Ofwel verstaan we iets helemaal anders als het over de algemene voogdij gaat. Het is niet zo dat de VGC de iure een partner is. Het is een ondergeschikt bestuur van de Vlaamse Gemeenschap. Ik wil u wijzen op uw verantwoordelijkheid ter zake.

Ik heb een aantal van uw uitspraken over het voorstel-Demotte-Picqué gelezen. Uw vroegere partijvoorzitter is daar ook op ingegaan. Ik zal het daar nu niet over hebben. U vindt het een interessante evolutie. In De Standaard van 18 april stelt u dat de Franstaligen voor het eerst van het *ius sanguinis* zouden afwijken. U voert

echter een zwak argument aan. U stelt dat de Franstaligen zich vroeger bevoegd achtten voor elke Franstalige. U voegt daaraan toe dat ze “nu de Franse Gemeenschap opblazen, om die te vervangen door een beleefdheidsconstructie die veel minder ver gaat.” Mijnheer de minister, dat moet u me toch eens uitleggen. Wat bedoelt u met die ‘beleefdheidsconstructie’?

Het voorstel krijgt niet alleen de lof toegezwaaid van Di Rupo, maar ook van Maingain. De as Wallonie-Bruxelles wordt daarin juist verankerd. De Brusselse Vlamingen bestaan dan echter niet. Bijna was ik vergeten eraan toe te voegen dat Vlaanderen financieel wel mag opdraaien voor deze wansmakelijke grap. Dat blijkt echter een evidentie te zijn in deze staat.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag is gekoppeld aan de interpellatie van de heer Arckens. Er zijn weliswaar raakpunten, maar er zijn ook redelijk wat verschillen in de vraagstelling.

Mijnheer de minister, de voorbije weken is er nogal wat heisa geweest rond de voorstellen van de ministers-presidenten Demotte en Picqué voor die fameuze as Wallo-Brux. Intussen zijn er aan Franstalige kant echter ook een aantal andere voorstellen geweest, die daardoor wat in de schaduw werden geplaatst. Enkele weken geleden pleitte de Brusselse cdH-minister van Werk en Economie, Benoît Cerexhe, er bijvoorbeeld voor om de Franstalige leden van de Brusselse regering ook te laten zetelen in de Franse Gemeenschapsregering, omdat hij vond dat de Franstalige Brusselaars vandaag niet goed meer vertegenwoordigd zijn in die regering. Hiermee denkt hij de banden tussen het Brusselse niveau en de Franse Gemeenschap te versterken.

Dat is dus een heel andere piste dan de as Wallo-Brux. Dit voorstel is vooral gericht op gemeenschapsmateries en wil de gemeenschappen op de voorgrond zetten, terwijl bij de as Wallo-Brux vooral de gewestmateries naar voren werden geschoven.

De Brusselse media hebben naar aanleiding daarvan een aantal Vlaams-Brusselse ministers geïnterviewd. De nieuwssite Brusselnieuws meldde dat u dat een goed idee vond. Minister Vanhengel liet weten dat hij niet voor het idee gewonnen was. Staatssecretaris Grouwels was genuanceerder, en wees op sommige gevaren van dit systeem.

In hetzelfde artikel van Brusselnieuws deed u nog een ander, frappant voorstel. U stelde voor dat twee Franstalige en twee Nederlandstalige Brusselaars uit de gemeenschapsregeringen – aan Vlaamse kant is dat dus de Vlaamse Regering – samen de Brusselse gewest-

regering zouden vormen. Als ik het goed begrijp, betekent dat concreet dat men de Brusselaars uit de Vlaamse Regering als minister in de Brusselse regering zou benoemen. Zo heb ik het althans begrepen. U bent er volgens dat artikel in elk geval van overtuigd dat dit de band tussen Vlaanderen en Brussel sterker zou maken.

Kunt u dat voorstel wat uitgebreider toelichten? Hoe reageert u op de opmerkingen van minister Vanhengel dat niemands belangen goed worden verdedigd in het systeem van ministers die twee petjes dragen?

De band tussen Vlaanderen en Brussel dient inderdaad verder te worden versterkt. Dat heeft ook minister-president Peeters daarnet heel duidelijk gesteld. Maar zowel in uw reactie op het voorstel van de heer Cerexhe als in uw eigen voorstel spreekt u over mensen die minister zouden zijn in twee regeringen. Zou de band tussen Vlaanderen en Brussel, en dus ook tussen de respectieve beleidsniveaus, niet vooral gebaat zijn bij een optimalere samenwerking tussen Vlaanderen en de VGC enerzijds, voor de gemeenschapsmateries, en tussen Vlaanderen en het Brusselse Gewest anderzijds, voor gewestmateries? Dat lijkt mij een veel eenvoudiger manier van werken.

Een voorbeeld van een goede samenwerking is de samenwerking tussen Actiris en de VDAB. Het heeft jaren geduurd voor het zover was, maar nu loopt het goed.

Dat lijkt mij een evidentere manier om de band tussen Vlaanderen en Brussel te versterken dan louter te werken op die personele elementen van ministers die in twee regeringen zetelen, met als gevolg dat ze aan de afzonderlijke ministerposten minder tijd kunnen besteden. Ik had graag uw mening daarover gehoord.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, ik ga me niet aansluiten bij de vragen van de heer Delva. Niet omdat ze niet interessant zijn, maar omdat we mijns inziens niet op elk individueel voorstel om de Brusselse instellingen te herzien, moeten ingaan. Ik meen dat vooral het politieke feit, gecreëerd door de Franstalige en de Waalse minister-president, onze waakzaamheid moet wegdragen. De vraag van de heer Delva is interessant, maar misschien veeleer hypothetisch. De vragen van de heren Arckens en Van Rompuy zijn mijns inziens belangrijker.

De heer Arckens wekt de indruk dat de ministers Vanhengel en Smet zich zonder meer op de lijn van Demotte en Picqué stellen. De waarheid is iets genuanceerder dan dat, voor zover ik begrepen heb. Volgens de briefing die ik van een aantal betrokkenen gekregen heb, hebben zij begrip voor het feit dat men in de interne Franstalige keuken orde op zaken probeert te stellen en hebben zij op de ministerraad van de Brusselse

Hoofdstedelijke Regering ook een aantal zaken gehoord over de positie van de Brusselse Vlamingen. Welke zaken dat zijn, weet ik niet.

Ik vind het in elk geval totaal verkeerd dat in het manifest van Demotte en Picqué met geen woord wordt gerept over de Brusselse Vlamingen. Het kan zijn dat er op de ministerraad van de Brusselse regering een aantal zaken mondeling verduidelijkt zijn, maar dat biedt mij onvoldoende soelaas.

Wat zal dit denkspoor concreet opleveren? Er zijn twee mogelijkheden. Ofwel is het een PS-spoor voor intern gebruik, maar ook voor extern gebruik om andere Franstalige coalitiepartners wat de kast op te jagen. Maar dan zal het debat als een kaassoufflé in elkaar zakken. We zullen zien. We hebben er ook niet veel meer van gehoord sinds het idee is gelanceerd. We moeten attent blijven.

Ofwel wordt het iets dat in Franstalige kringen toch opgang maakt en dan denk ik, dat heeft de minister-president net in zijn antwoord gezegd, dat het interessant is om na te gaan of, ongewild of misschien juist wel gewild – maar ik denk veeleer ongewild –, de Franstaligen al mee aanschuiven aan de tafel van de staatshervorming. Dat hebben ze tot nu toe helemaal niet gewild. Dat brengt ons tot een veel breder debat. Dat debat wordt nu in andere gremia gelijktijdig met deze vergadering gevoerd. De Franstaligen moeten goed beseffen dat om een interne reorganisatie door te voeren, ze een tweederdemeerderheid nodig hebben.

Ik herinner er sommigen aan dat toen we over de Lombardakkoorden, een deelaspect van de Lambermontakkoorden, onderhandelden, we over een gewaarborgde vertegenwoordiging voor Nederlandstaligen in het Brussels parlement hebben onderhandeld. Het was politiek duidelijk dat daarvoor met de Franstaligen moest worden onderhandeld. We hebben ook een vast aandeel van Nederlandstalige Brusselaars naar het Vlaams Parlement afgevaardigd. We hebben aan de onderhandelingstafel in eerste instantie geargumenteed dat we vonden dat het geen zaak was waarvoor we een fiat van de Franstaligen nodig hadden. Politiek hadden we wel een punt, maar juridisch helaas niet. Ook over dat aspect hebben we dus met hen moeten onderhandelen, tot en met het aantal, namelijk 6 op 124 parlementsleden.

Het is evident dat als zij veel verregaandere interne herstructureringen willen doorvoeren, zij het daar ook met ons moeten over hebben. Dat kan een interessante pasmunt opleveren. De toekomst zal uitwijzen of het om een ernstig denkspoor ging dan wel om een spelelei die met veel bravoure is gebracht.

Onze reactie moet eenvoudigweg zijn dat we ons Vlaams beleid in Brussel moeten voortzetten en

versterken. Concreet betekent dit dat we moeten blijven investeren en zelfs nog meer moeten investeren in onderwijs, welzijn, cultuur, jeugd, sport, ouderenzorg, gehandicaptenzorg, migrantenbeleid, kortom in alle gemeenschapsmateries die men kan opnoemen. Dat moet vanuit twee sporen gebeuren. Enerzijds voor de Brusselse Vlamingen, maar ook voor wie van het Nederlandstalige aanbod in Brussel gebruik wil maken.

Ik wil voorts geen vragen stellen, maar wilde alleen deze bedenkingen kwijt. U realiseert dit al in uw beleidsbrieven. Op dat vlak kunt u voort op onze steun rekenen om dat samen met u te doen. Dat is het meest adequate antwoord dat wij kunnen bieden op het denkspoor dat door de ministers-presidenten Demotte en Picqué is gelanceerd.

De voorzitter: Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux: Het denkspoor dat door de heren Demotte en Picqué is geformuleerd, is het gevolg van een evolutie die inderdaad, zoals de heer Van Rompuy al heeft gezegd, deels past in het kader van wat men denkt dat er met België gaat gebeuren. Gaat België verdampen? Wat is het Franstalige antwoord daarop?

Het is op zijn minst interessant omdat het voor de eerste keer sinds lang is dat aan de Franstalige zijde in het hele debat over de staatshervorming Brussel opnieuw centraal wordt geplaatst. We hebben het er in het verleden al over gehad. Ik ben ervan overtuigd dat de finale tekening van hoe deze confederatie eruit zal zien, pas een stevig draagvlak zal hebben als de situatie van Brussel zal zijn uitgeklaard. En ik ben ervan overtuigd dat deze tekening al bestaat, als het al geen separatisme is.

Het is interessant dat voor de eerste keer automatisch wordt vertrokken van de grote tegenstellingen die in de loop van de decennia zijn gegroeid. Ik denk aan de visie van de Franstaligen die erop was gericht een gewestvorming met drie te ontwikkelen. Het is een visie die is gebaseerd op het *ius sanguinis* omdat ze ervan uitging dat men verantwoordelijkheid moest blijven opnemen, ook buiten de eigen grenzen. De visie van de Vlamingen ging ervan uit dat dit land moest worden opgebouwd vanuit twee deelgebieden zoals minister-president Peeters zojuist al heeft gezegd, twee deelstaten of deelgebieden naast het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en het Duitstalige gebied. Voorts was de visie van de Vlamingen er ook op gericht om vanuit juridisch oogpunt veeleer uit te gaan vanuit het *ius solis*. Het is boeiend als daar evoluties in worden geschetst, ook al ben ik het er helemaal niet mee eens.

De situatie van de heren Picqué en Demotte is bovendien totaal verschillend. Het standpunt van de heer Picqué is veel onaanvaardbaarder dan het standpunt van de heer Demotte. De heer Demotte is minister-president van de Franse Gemeenschap en van het Waalse Gewest.

In die hoedanigheid is het niet verkeerd dat hij een denkspoor ontwikkelt waarin een visie wordt geboden aan de Franstaligen of de Waalse bevolking.

De heer Picqué zit in een heel andere situatie. Hij is minister-president in een tweetalig gebied, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Binnen dat Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wonen inderdaad minstens twee institutionele gemeenschappen, die daar ook voor 100 percent bevoegd zijn, en er zijn verschillende culturen aanwezig, waaronder de Nederlandse cultuur en de Vlaamse Gemeenschap. Het lijkt mij onaanvaardbaar dat hij, in zijn situatie, een verhaal vertelt alsof hij minister-president is van een monocultureel gebied, van een francofone stad, en in die zin geen enkele verantwoordelijkheid noch respect betoont voor de interculturaliteit of voor de institutionele realiteit dat de Vlaamse Gemeenschap in Brussel aanwezig is.

Ik schat de situaties van de heren Picqué en Demotte niet gelijk in. Daarom noemde ik de situatie van de heer Demotte 'interessant', en die van de heer Picqué 'minder interessant'. De dag voor het manifest in de pers werd bekendgemaakt, was ik in Namen, bij de heer Demotte, voor overleg over mogelijke samenwerking tussen de Vlaamse en de Franse Gemeenschap. Wij hebben het toen vanzelfsprekend ook over Brussel gehad. Ik was nog niet op de hoogte van het manifest.

Ik ken de heer Demotte goed genoeg om te weten dat hij één uitdrukkelijk doel heeft: de fusie van de Franse Gemeenschap en het Waalse Gewest realiseren binnen de Waalse deelstaat. Hij wil met andere woorden dat in het Waalse Gewest, zoals in Vlaanderen, gewest en gemeenschap samenvallen. De situatie is niet helemaal vergelijkbaar met de Vlaamse Gemeenschap omdat de Vlaamse Gemeenschap 100 percent bevoegd is in Brussel, terwijl de Franse Gemeenschap slechts voor een deel bevoegd is in Brussel. De Franstaligen hebben met het Sint-Kwintensakkoord de decretale bevoegdheid gegeven aan de Cocof. Daardoor is het nog iets ingewikkelder. De heer Demotte wil met de fusie tussen gewest en gemeenschap één sterke deelstaat.

Anderzijds is er, in tegenstelling tot de evolutie die de heer Van Rompuy heeft geschetst, ook al jaren een antibeweging aan de gang tegen de idee van Wallo-BruX. Dan gaat het om een vorm van Waals nationalisme die helemaal niet de identiteit of de gemeenschappelijkheid tussen Wallonië en Franstalig Brussel erkent, wel integendeel. De situatie is daar ook anders. De Franstaligen zijn in dit land voor 25 tot 30 percent vertegenwoordigd in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en voor de rest in Wallonië, terwijl die verhouding aan Vlaamse zijde toch iets anders ligt. Het aantal Vlamingen in Brussel is spijtig genoeg geen 25 tot 30 percent van de Vlaamse Gemeenschap. Dat heeft spanningen teweeggebracht.

Mijn eerste indruk was dat de heer Demotte hier duidelijk een statement kan maken waarvoor hij quasi volledig de verantwoordelijkheid kan dragen, namelijk het opblazen van de Franse Gemeenschap. Als minister-president van de Franse Gemeenschap kan hij dat zeggen. Dat heeft hij gedaan. Het is nog geen juridisch feit, maar die politieke uitspraak heeft hij gedaan. Daartegenover plaatst hij een federatie van twee gewesten waarbij de tegenspeler helemaal niet de bevoegdheid heeft om daarover te oordelen omdat dat gewest, althans op het gebied van macht, minstens evenwaardig moet worden bestuurd door de Vlaamse vertegenwoordigers binnen het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest.

U weet dat ik zelf een heel grote voorstander ben van het opbouwen van een echte confederatie waarin de twee deelstaten samen verantwoordelijkheid opnemen ten aanzien van Brussel. Dat is ook de piste die volledig conform is met de resoluties die in dit Vlaams Parlement door een grote meerderheid werden goedgekeurd. Men vergeet dat. In die resoluties is de band tussen Vlaanderen en Brussel essentieel.

Ik ben, als het over het versterken van de band tussen Vlaanderen en Brussel gaat, consequent in alles wat ik doe. Maar ik stel vast dat de leden van de regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest twee petjes hebben. Minister Vanhengel zegt: "Twee petjes is niet gezond." De heer Delva zegt dat je minstens twee petjes moet hebben. Deze mensen zijn lid van de regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, en tegelijk zijn ze lid van wat de heer Arckens zojuist een ondergeschikt bestuur van de Vlaamse Gemeenschap noemde. Ik laat hier even de GGC buiten beschouwing. Wat mij betreft, hoeft die instelling niet te veel toekomst te hebben.

Een logisch hieruit voortvloeiende piste, waarin ik geloof, is dat er een duidelijkere institutionele band wordt gecreëerd tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC. Dat moet op een andere manier gebeuren dan vandaag. Deze pistes liggen in de logica van de resoluties die het Vlaams Parlement heeft goedgekeurd en die ook de leidraad zijn voor de Vlaamse Regering: het versterken van de band tussen Vlaanderen en Brussel, en het versterken van de band tussen de Vlamingen in Vlaanderen en de Vlamingen in het tweetalige gebied Brussel-Hoofdstad.

Een andere piste is die in verband met de tweeledigheid. Die tweeledigheid voor de opbouw van dit land, die ook vervat zit in de resoluties van het Vlaams Parlement en dus een leidraad is voor de Vlaamse Regering, is terug te vinden in wat ik in september en oktober heb gezegd. De weerslag daarvan is terug te vinden in een tijdschrift. Brusselnieuws.be heeft de inhoud van het artikel later weergegeven. U kunt de tekst trouwens ook terugvinden op www.gemeenschapisleuk.be. (*Opmerkingen van de heer Sven Gatz*)

Mijnheer Gatz, ik denk dat gemeenschap meestal erg leuk is. (*Opmerkingen van de heer Eric Van Rompuy*)

Mijnheer Arckens, de Vlaamse Regering heeft me aangewezen om de collegevergaderingen van de Vlaamse Gemeenschapscommissie bij te wonen. Deze aanwezigheid is inderdaad een symbool van de verbondenheid tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC. Ze biedt de Vlaamse Gemeenschap de mogelijkheid om, onder meer via de raadgevende stem, haar mening te laten horen over het beleid en de maatregelen van het college en om goed geïnformeerd te blijven over de Brusselse situatie.

Ik oefen geen politieke voogdij uit. Ik kan de vrije mening van een collegelid niet aan banden leggen, als ik dat al zou willen. Dat behoort niet tot de juridische bevoegdheid van de voogd of de voogdijminister.

De voogdij houdt wel in dat de begroting door mij, als bevoegd minister, moet worden goedgekeurd. Dat geldt ook voor een aantal belangrijke financiële pijlers. We zien toe op aanwervingen, op de wettelijkheid van een aantal beslissingen. Er is een duidelijke vorm van ondergeschiktheid. Bij deze en ook de vorige Vlaamse Regering is het wel zo dat we niet zozeer in termen van ondergeschiktheid spreken, wel veeleer in termen van partnerschap, net zoals we dat doen met de gemeenten en provincies. Het is niet aan mij om de vrije meningsuiting van verkozen politieke verantwoordelijken aan banden te leggen.

Iets anders is als tegen de geest en tegen de belangen van de Vlaamse Gemeenschap zou worden ingegaan. De Vlaamse Gemeenschap kan daar altijd politiek tegen reageren.

Mijnheer Arckens, u mag mijn persoonlijke mening kennen. Ik was en ben zeer beducht voor de te positieve visie van de heer Vanhengel en de heer Smet op het voorstel van minister-president Demotte en, zeker, van minister-voorzitter Picqué. Wel zullen ze meer uitleg hebben gekregen dan wij. Ik heb het debat op de Zevende Dag niet gezien. Ik herhaal echter dat ik angst heb voor een verbrusseling van de mentaliteit in de hoofdstad, een verbrusseling van de Vlaamse instellingen in Brussel. Ik stel vast dat er in Brussel te weinig belang wordt gehecht aan de noodzakelijke band met de Vlaamse Gemeenschap en het versterken van die band. Ik voel trouwens ook dat er in de Vlaamse politieke gemeenschap vaak niet veel interesse is. De houding is bij sommigen dat als het moet, als we grotere stappen kunnen zetten, we dan maar zonder Brussel verder moeten. Ik ben daar beducht voor: een volk dat zijn hoofdstad verloochent, is een volk dat meestal verdwijnt.

Over het cocommunaux-beheer van de hoofdstad en dergelijke meer heb ik mijn houding al vaak toegelicht in de commissie. Ik denk niet dat daarover discussie is.

Mijnheer Arckens, wat dat zinnetje betreft, verwijst ik u graag naar mijn weblog. U kunt daar een totale visie

lezen op het manifest dat verschenen is in Le Soir. Ik heb u gezegd wat ik interessant vond. Als u mijn weblog niet als een referentie beschouwt – en ik zou u dat niet kwalijk nemen –, dan moet u maar lezen wat in Het Laatste Nieuws van dezelfde dag staat. In het artikel werd toch wel wat meer aandacht besteed aan het standpunt dat ik over het voorstel-Picqué-Demotte heb ingenomen.

Mijnheer Delva, mijn visie over de toekomstige invulling van Brussel vertrekt vooral van een versterking van het gemeenschapsdenken vanuit de tweeledigheid van dit land. Ik ga er dus van uit dat er geen gelijkwaardig derde gewest mag zijn. *(Opmerkingen van de heer Joris Van Hauthem)*

Ik geef toe dat het zeker niet geëvolueerd is zoals wij dat zouden willen, maar ik hecht nog altijd veel belang aan het feit dat een ordonnantie geen decreet is en er zelfs ondergeschikt aan is. Er is geen hiërarchie tussen een wet en een decreet, er is wel een hiërarchie tussen een wet en een ordonnantie en tussen een decreet en een ordonnantie.

Wat heb ik concreet voorgesteld? De samenstelling van de twee gemeenschapsparlementen – of deelparlementen, zo u wilt – en van de Brusselse Raad wordt fundamenteel herdacht. In het Vlaams Parlement zouden 10 leden uit Brussel rechtstreeks worden verkozen. In het parlement van de Franse Gemeenschap zouden er 19 rechtstreeks verkozen leden uit Brussel zijn. De Brusselse Hoofdstedelijke Raad wordt dan indirect samengesteld uit deze 10 Brusselse leden van het Vlaams Parlement en 19 leden van het parlement van de Franse Gemeenschap.

Alles is erop gebaseerd dat er twee rechtstreeks verkozen organen zijn, namelijk het Vlaams Parlement en het parlement van de Franse Gemeenschap, en dat van daaruit een getrapte verkiezing gebeurt naar het parlement en de regering van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Dat zou ook een duidelijk onderscheid maken tussen de deelgebieden enerzijds en de gemeenschappelijke hoofdstad anderzijds.

Ik wijs erop dat die stellingname helemaal in overeenstemming is met de resoluties die in dit Vlaams Parlement zijn aangenomen.

Voor de regeringen stel ik een gelijkaardige zaak voor. De Vlaamse Regering en de Franse Gemeenschapsregering zouden telkens twee leden uit Brussel opnemen. Die ministers zouden tegelijkertijd ook binnen de Brusselse regering de gewestbevoegdheden op zich nemen, onder voorzitterschap van een minister-president, die uniek zou zijn en niet in de andere regeringen zou zitten.

Daarnaast stel ik voor om het aantal gemeenten drastisch te verlagen, bevoegdheden over te dragen van gemeente

naar gewest, en vooral ook de financiering van Brussel transparant te maken, terwijl het gewest uitsluitend een financiering zou mogen bekomen voor gewestbevoegdheden. Ook dat is vandaag niet altijd het geval.

Hetzelfde geldt voor de gemeenschapscommissies. Ik zou een rechtstreekse financiering vanuit de gemeenschappen doen. Eén euro is dan natuurlijk geen euro meer. De verdeelsleutel voor de financiering van de gemeenschapsbevoegdheden is vandaag ongeveer 67 tegenover 33 percent. Als je federale middelen via de Brusselse Hoofdstedelijke Regering naar enerzijds de Vlaamse Gemeenschapscommissie en anderzijds de COCOF laat gaan, ligt de verdeelsleutel op 80-20 in omgekeerde zin. Dat is niet correct. Dat is een ondergraving van de filosofie van de Financieringswet.

Mijn voorstel vormt vanzelfsprekend een partijpolitiek standpunt, maar ik blijf erbij dat dit ook een concretisering is van het regeerakkoord – ik ben de woordvoerder van deze regering als het over Brussel gaat – en van de standpunten die dit Vlaams Parlement heeft ingenomen.

In die zin was de piste die minister Cerexhe op 24 maart heeft gelanceerd interessant en liep ze gelijk met de piste die ik een half jaar eerder had ontwikkeld langs Vlaamse zijde. Tegelijk was ze enigszins tegengesteld aan de filosofie van minister-president Demotte, als die het heeft over het opdoeken van de Franse Gemeenschap.

Het lijkt mij logisch dat we in Brussel naar een sui-generissituatie zullen evolueren. Die situatie is erop gericht dat de rechtstreekse impact van de Vlaamse Gemeenschap binnen Brussel wordt versterkt. Langs Franstalige zijde zal dat een andere situatie zijn, wellicht een versterking van de COCOF. Ik hoop dat we de Franse Gemeenschap en het Waalse Gewest samen ooit kunnen overtuigen om gemeenschappelijk initiatieven te nemen in Brussel, om meer cocommunautair beheer mogelijk te maken.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw uitgebreide antwoord.

De grote vraag is inderdaad wat de positie van dit voorstel is. Het kan een vrij zwevend voorstel zijn, of het kan de aanzet zijn tot nieuwe Franstalige voorstellen voor de hervorming van de staat. Laat ze maar komen.

Hoe dan ook ben ik blij dat men hier op zijn hoede is. Dat blijkt een klein beetje uit uw antwoord, en ook uit dat van de minister-president. U maakt een duidelijk onderscheid. Ik volg u daarin omdat ik uw politieke filosofie over het cocommunautair beheer van dit land

al een hele tijd bestudeer en ook met u bediscussieer. Het is allemaal vanuit het Flageydossier vertrokken, iets vroeger misschien.

Minister Bert Anciaux: Flagey is eigenlijk een concretisering.

De heer Erik Arckens: Het is een concretisering van wat eigenlijk een cocommunautair model zou kunnen zijn, eerst op het culturele maar naderhand ook op het constitutionele vlak. Wat de heren Vanhengel en Smet betreft, doet de heer Gatz de zaak nogal snel af en stelt hij dat we daar niet al te veel betekenis moeten aan hechten. Het engageert hen wel.

De heer Sven Gatz: U weet goed dat ik dat niet heb gezegd.

De heer Erik Arckens: Wat hebt u dan wel gezegd?

De heer Sven Gatz: Ik ga hier niet herhalen wat ik al heb gezegd.

De heer Erik Arckens: Ik zeg u dat hen dat volledig engageert en dat u dat niet moet minimaliseren. Zij zeggen duidelijk en blijven erbij dat het een voorstel is dat enkel de hertekening van de Franstalige instellingen van het land beoogt. Ondanks het feit dat men het niet heeft over de Brusselse Vlamingen, is het duidelijk dat het wel om de Brusselse Vlamingen gaat, net omwille van het feit dat ze eruit worden weggelaten. Ik vind dat een verontrustende ontwikkeling. Het wijst erop dat de Vlaamse Gemeenschap en de VGC verder uit elkaar groeien. We hebben het daar al over gehad.

Als ik zeg dat u het principe van de algemene voogdij moet toepassen, heb ik nooit gezegd dat u het principe van de vrije meningsuiting van de collegeleden moet beperken. Dat heb ik nooit gezegd. Ik zou wel tot een intensivering van het debat willen komen, het debat met hen aangaan en duidelijk laten aanvoelen wat de geest is in het Vlaams Parlement. Dat mag eens duidelijk worden gezegd – hoe meer, hoe beter. De verbrusseling treedt inderdaad in. Ik volg u daar volledig in.

Minister Bert Anciaux: De leden van de Brusselse regering of van het college van de Vlaamse Gemeenschapscommissie zijn absoluut niet van gisteren. Zij weten perfect wat het standpunt is, of wat de verschillende standpunten zijn binnen het Vlaams Parlement. Ik heb al meermaals gezegd dat ik niet altijd bij iedereen hetzelfde standpunt hoor, noch hier noch in de VGC of de raad van de VGC. Ze kennen perfect mijn standpunt. Er zijn ook politieke verschillen. Dat is duidelijk.

De heer Erik Arckens: Dat blijkt inderdaad duidelijk uit uw visie over de VGC. De Vlaamse Gemeenschap en

de VGC zouden toch min of meer hetzelfde standpunt moeten vertolken.

Minister Bert Anciaux: Mijn voorstel is niet ingegeven tegen de personen die daar nu zetelen. Ik ben ervan overtuigd dat als men deze rol zou opsplitsen of veranderen, men een grotere verbondenheid met de Vlaamse Gemeenschap zou creëren, ook in hoofde van deze personen. Ik ben daar echt van overtuigd.

Het is niet altijd zo, maar de functie maakt soms wel de mens. Onze vorige minister-president vertelde andere zaken dan de huidige premier van het land. Dat is niet abnormaal. Ik stel alleen maar vast dat de functie de mens maakt. Voor mij is het interessant dat men de band structureel steviger kan maken.

Vandaag tonen de collegeleden een grote loyaleiteit ten aanzien van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Brusselse regering, ook omdat ze er zelf mee inzitten. Dat is niet altijd een benijdenswaardige positie. Het is de realiteit. Ik probeer voorstellen te lanceren om dat in de toekomst anders te organiseren.

De heer Erik Arckens: Ik neem de rode draad weer op. Er is absoluut niets benijdenswaardigs aan het feit dat er een meningsverschil bestaat. Het verzwakt juist de toestand van de Brusselse Vlamingen, die met de dag fragieler wordt, en dat weet u maar al te goed.

Er is een duidelijk verschil tussen u en de VGC, al was het maar op het gebied van de visie op de VGC of de taalwetgeving. Er is een duidelijk verschil, ook al is het daar twee tegen een. Dergelijke tegenstellingen zal men aan Franstalige kant niet tegenkomen.

Mijnheer de minister, ik geef u op één punt gelijk. Als men aan Vlaamse kant zoveel geld in Brussel steekt, is het enigszins onaanvaardbaar dat er nooit erkenning voor komt. Dat merk ik dikwijls op in Brussel. Men pompt enorm veel geld in allerlei initiatieven, ook samen met de VGC, maar het Vlaamse karakter van deze instellingen of organisaties erkennen bleek dikwijls een enorm moeilijke zaak. Dat versterkt mijn stelling dat er inderdaad een probleem is.

Met redenen omklede motie

De voorzitter: Door de heer Arckens werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet zijn ingediend uiterlijk om 17 uur op de tweede werkdag volgend op de sluiting van de vergadering.

Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Veerle Heeren tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over het gebruik van lokale besturen van de zogenaamde 'financiering met projectbeheer' voor de realisatie van bepaalde projecten

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, de verschillende overheden in dit land zijn, als zij projecten van een bepaalde omvang willen realiseren of bestellingen plaatsen, allemaal, van welk echelon ook, Vlaamse Gemeenschap, provincie, gemeente, OCMW of politie, onderworpen aan de wetgeving op de overheidsopdrachten. Voor lokale overheden is dat niet anders. Ik had het in mijn vraag over OCMW's, maar ik weet ondertussen dat deze techniek ook wordt gebruikt door gemeenten en politiecolleges.

Het probleem is op dit ogenblik vrij actueel omdat de vergrijzing zich begint te manifesteren in Vlaanderen en heel wat openbare rustoorden aan vernieuwing toe zijn. Verscheidene lokale besturen, meer bepaald OCMW's, maken voor de realisatie van een rustoord, op voorstel van een bepaalde financiële instelling, blijkbaar gebruik van een 'financiering met projectondersteuning' of van een 'financiering met projectbeheer', zoals het wel eens wordt genoemd. Deze werkwijze houdt in dat de financierende instantie niet alleen de lening geeft, maar ook instaat voor administratieve bijstand en projectbeheer. Dat laatste gaat over het administratieve beheer van het project – contracten met ontwerpers, uitvoerders, controle van de procedures –, de bewaking van de kostprijs, de kwaliteit en uitvoeringstermijn, en zelfs de adviserende functie ten aanzien van de aanbestedende overheid. Het is dus bijna 'all inclusive', zoals wordt gezegd van het boeken van vakanties.

Deze manier van werken stoot op kritiek van de toezichhoudende overheden. Het is u wellicht al bekend dat de gouverneur van Limburg een beslissing van een OCMW heeft geschorst omdat de 'financiering met projectondersteuning' in de feiten een promotieovereenkomst zou zijn, zonder dat door die promotieovereenkomst een waarborg wordt verleend aan de aanbestedende overheid, zodat er geen zekerheid is over de vaste prijs van de opdracht.

Mijnheer de minister, het begint een zeer bijzonder dossier te worden, want een aantal weken geleden ontving ik, net als een collega, een anoniem schrijven van iemand in Vlaanderen die vond dat hij ons moest informeren over een aantal zaken. Het anonieme is op zich eigenaardig. De nota was zeer deskundig opgesteld. Ik wil hier een aantal zaken meegeven.

Het is eigenaardig dat we moeten vaststellen dat we ons bij die financieringstechniek met projectbeheer, die door

die financiële instelling wordt voorgesteld, kunnen afvragen voor wie nu eigenlijk bestekken worden opgemaakt. Nochtans werken gemeenten en OCMW's met belastinggeld – wij betalen daar allemaal ons deel van. En het is ook eigenaardig dat, als dat bestek is opgemaakt, vaak één financiële instelling kandidaat is voor dat bestek.

Ik kan alleen maar zeggen dat ik dat een eigenaardige manier van werken vind. Blijkbaar ondervinden nogal wat gemeenten dat het moeilijk is om als opdrachtgevend bestuur in het bestek bepalingen op te nemen waardoor het opdrachtgevend bestuur bij het aanstellen van de ontwerper en de overeenkomst met die ontwerper de beslissingsbevoegdheid behoudt – men doet daar blijkbaar zeer moeilijk over.

Tot slot: als die financiële instelling een dergelijke overeenkomst sluit met de aangestelde ontwerper, kan het gemeentebestuur of het opdrachthoudende bestuur niet meer in contact treden met die ontwerper. Uiteindelijk heeft die ontwerper immers een contractuele relatie met die financiële instelling en niet meer met het bestuur.

Ik zeg dit ter informatie. Ik besef zeer goed dat ik allicht niet over alle elementen beschik. Ik vind dit steeds meer een zeer eigenaardige manier van werken. Ik heb nogal wat burgemeesters geconsulteerd die op het lokale niveau veel meer ervaring hebben met de uitvoering. Een aantal onder hen hebben formeel bevestigd dat het hier om een financieringswijze gaat die uiteindelijk altijd veel duurder uitvalt dan normaal. Mijnheer de minister, we volgen allebei de huisvestingsproblematiek, en we weten dus dat er altijd wel een meerkost is. Dat vind ik normaal. Maar als het om dergelijke exorbitante bedragen gaat, begin ik mij toch wel vragen te stellen. Er is dat anonieme schrijven, en er zijn ondertussen nog andere contacten. Men is ook bijzonder ongelukkig met de volgens mij wel terechte uitspraak van de gouverneur. Mijnheer de voorzitter, het is zeker niet mijn bedoeling om hier een lokaal dossier te bespreken, en daarom stel ik algemene vragen die niet onbelangrijk zijn voor alle gemeenten, OCMW's en andere lokale overheden in Vlaanderen.

Mijnheer de minister, bent u op de hoogte van het feit dat vanuit een bepaalde financiële instelling het gebruik van 'financiering met projectbeheer' ten aanzien van de lokale besturen met alle mogelijke creatieve middelen gestimuleerd wordt? Hebt u enig zicht op het aantal lokale besturen dat van die werkwijze gebruik heeft gemaakt? Bent u de mening toegedaan dat de formule 'financiering met projectbeheer' in overeenstemming is met de wetgeving op de overheidsopdrachten? Want daar gaat het natuurlijk over, en dat is de kern van mijn vraag: is dergelijke formule conform de wetgeving op de overheidsopdrachten? Indien

niet, hebt u dan als minister van Binnenlands Bestuur preventief de lokale besturen er al van op de hoogte gesteld dat de toepassing van die formule niet conform is met de regelgeving inzake de overheidsopdrachten?

De kern van de zaak is dat elke financiële instelling uiteindelijk haar eigen beleid bepaalt. Maar het kan niet zijn dat een financiële instelling er alle belang bij heeft dat gemeentebesturen uiteindelijk in een dergelijke formule niets meer te zeggen hebben, terwijl de financiële instelling het dossier helemaal overneemt, met alle gevolgen van dien. Uiteindelijk is het toch de overheid die betaalt. Daarom durf ik zeggen: 'all inclusive'. Als het morgen over onze eigen portemonnee zou gaan, zouden we ons daar vragen bij stellen. Als het om overheden gaat, lijkt het ver van ons bed. Maar uiteindelijk moet de inwoner van die gemeente of regio via het belastinggeld toch opdraaien voor dergelijke financieringstechnieken.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Het lijkt op het eerste gezicht misschien een zeer technische vraag, en de vraag heeft uiteraard ook een aantal lokale vertakkingen. Maar het gaat hier toch ook om een heel actueel probleem. Op federaal niveau is er een commissie bezig met deze problematiek.

Het principe van de 'financiering met projectbeheer' is mij inderdaad niet onbekend. Deze financieringsvorm dateert al van de periode kort na het van kracht worden van de wet van 24 december 1993 betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanname van werken, leveringen en diensten. De praktijk van deze 'financiering met projectbeheer' vloeit voort uit de wens van lokale besturen om niet zelfstandig de verschillende aspecten te dragen van vaak grootschalige projecten die een doorgedreven knowhow vragen. Dit is trouwens eveneens het geval in de andere gewesten.

Ik ben er natuurlijk ook van op de hoogte dat een bepaalde financiële instelling deze financieringsvorm doelbewust aanbiedt aan de lokale besturen, maar het blijft vanzelfsprekend de eigen verantwoordelijkheid en de autonomie van de lokale bestuurders om zelf te beslissen over de wijze waarop zij projecten wensen te realiseren.

De toezichthoudende overheid heeft destijds geoordeeld dat de loutere vaststelling dat de toepassing van deze werkwijze hoofdzakelijk gebeurde via één welbepaalde financiële instelling niet hoeft te betekenen dat er hierdoor noodzakelijkerwijze slechts één marktspeler zou zijn. Daarnaast werd ook vastgesteld dat voor deze opdrachten ook steeds de wetgeving inzake overheidsopdrachten werd toegepast. Dit gold eveneens voor de uiteindelijke constructie van het project waarvoor een 'financiering met projectbeheer' werd aangegaan.

Zoals u weet, gebeurt de beoordeling van de gemeenteraadsbesluiten waartoe ook beslissingen tot het gebruik van de 'financiering met projectbeheer' behoren, volgens de regels van het algemeen bestuurlijk toezicht. Bij toepassing van het Gemeentedecreet, het Provinciedecreet en de organieke OCMW-wet vallen deze raadsbeslissingen niet onder het goedkeuringstoezicht. Ik denk dat alle fracties daar vragende partij voor waren, uw fractie in de eerste plaats.

Er moet ook geen kopie van deze raadsbesluiten naar de toezichthoudende overheid worden gezonden. Zij komen enkel voor op een overzichtslijst met de verschillende genomen raadsbeslissingen. Ik beschik dan ook niet over een overzicht van het aantal besturen dat van deze werkwijze gebruik heeft gemaakt en evenmin over het aantal beslissingen dat in dit verband werd genomen. Wij hebben enkel een klachtentoezicht. Dat is ook wat alle fracties willen, en zeker degene die op lokaal vlak sterk vertakt zijn. Als er klachten zijn, treden wij op. Dat is ten dele de verantwoordelijkheid van de gemeenteraden waar vaak tussen de twintig en veertig raadsleden zitten. Die hebben ook de democratische verantwoordelijkheid om toezicht te houden en ervoor te zorgen dat er lokaal een goed bestuur is.

Meer ten gronde wijs ik er ook op dat de wetgeving op de overheidsopdrachten een federale materie is. Vrij recent heeft de federale werkgroep Overheidsopdrachten ernstige bedenkingen geformuleerd ten aanzien van opdrachten inzake financiering met projectbijstand. Er ligt momenteel binnen deze commissie een ontwerp van tekst voor die de huidige procedures van toewijzing van een dergelijke overheidsopdracht als niet correct bestempelt, op basis van de hier volgende redenen.

De procedure behelst in feite meer dan alleen maar de financiering en het projectbeheer. De procedure strekt ertoe om een overheidsopdracht van werken toe te kennen, terwijl de procedure wordt ingeleid als een overheidsopdracht van diensten. De bankinstelling treedt op als bouwheer en wordt tijdelijk eigenaar van het gebouw via een recht van opstal dat de gemeente aan de bankinstelling verleent. De bank stelt de ontwerpers aan, de veiligheidscoördinatoren en de aannemer. De opdracht behelst in feite een promotieovereenkomst zonder dat de bank zelf de waarborgen biedt die de wet oplegt aan een promotor.

De raming van het bedrag van de opdracht gebeurt vooraleer het bestuur kennis heeft van de bouwtechnische aspecten van het complex. Pas nadat de inschrijver, in casu de bankinstelling, de nodige ontwerpers heeft aangesteld, zal het bestuur een duidelijke kijk krijgen op de reële kost van het gebouw. Hierbij bestaat er een groot risico dat de uiteindelijke kost veruit de oorspronkelijke raming overschrijdt.

De bevoegdheid van een lokaal bestuur om de beslissingen te nemen tot de wijze van gunning, tot het vastleggen van de voorwaarden en tot het aanduiden van de uitvoerders wordt gedelegeerd aan een stuurgroep en aan de bankinstelling. Deze delegatie is strijdig met de bevoegdheidsregels die ter zake zijn vastgelegd in het Gemeentedecreet, de wet op het OCMW, het decreet op de kerkfabrieken, enzovoort.

Doordat, ten slotte, de bankinstelling de procedure voor de werken voert, is het lokale bestuur geen bouwheer meer en kan de betrokken aannemer geen beroep meer instellen bij de Raad van State.

Ik wil er wel op wijzen, mevrouw Heeren, dat het hier nog niet gaat om een definitief standpunt of een definitieve interpretatie van de federale commissie. In een concreet toepassingsgeval kregen de gouverneur van de provincie Limburg en ikzelf in december 2007 verschillende klachten betreffende een dossier met projectfinanciering. Zoals bepaald in de regelgeving hebben deze klachten geleid tot het opvragen van het dossier. Op basis van het onderzoek en rekening houdend met het standpunt van de federale commissie Overheidsopdrachten, is de gouverneur, in overleg met mijzelf, overgegaan tot de schorsing van dit dossier in het kader van het algemeen bestuurlijk toezicht.

Dit betekent dat op dit ogenblik de betrokken beslissing niet kan worden uitgevoerd en dat het lokale bestuur over een termijn van honderd dagen beschikt om een nieuwe beslissing te nemen. Het bestuur kan zijn genomen beslissing intrekken, gemotiveerd rechtvaardigen of aanpassen. De schorsingsbeslissing dateert van 19 februari 2008, zodat de termijn van honderd dagen waarover het betrokken lokale bestuur beschikt om een standpunt in te nemen inzake deze schorsing, nog niet verstreken is. Ik wens momenteel dan ook niet vooruit te lopen op een beslissing die ik eventueel later in deze procedure zal moeten nemen.

Zoals ik al aangaf, heeft ook de federale commissie Overheidsopdrachten nog geen definitief standpunt ingenomen. Ik heb ondertussen ook vernomen dat een bepaalde bankinstelling er sterk op heeft aangedrongen om gehoord te worden.

Na een eventuele gemotiveerde rechtvaardiging van het lokale bestuur ten gevolge van de schorsing van de gouverneur – ik ben nu terug bij ons Limburgse dossier – beschik ik als minister voor de lokale besturen over een termijn van vijftig dagen om eventueel tot een vernietiging over te gaan. Vooraleer tot een dergelijke maatregel te besluiten zal ik alleszins ook om het definitieve standpunt van de federale commissie vragen, zodat ik mij met kennis van zaken een oordeel kan vormen.

In deze omstandigheden begrijpt u ongetwijfeld dat ik nog geen standpunt ten gronde wens in te nemen. We

wachten nu op wat er verder gebeurt in Sint-Truiden – want daarover gaat het – enerzijds en anderzijds wat het finale standpunt van die federale commissie zal zijn.

De voorzitter: Mevrouw Heeren heeft het woord.

Mevrouw Veerle Heeren: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord. Ik ga ervan uit dat die federale commissie Overheidsopdrachten eerstdaags of de volgende maanden een definitief standpunt zal innemen. Ik stel voor dat u als minister bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden op dat moment ook het standpunt van die federale commissie Overheidsopdrachten zult meedelen aan alle lokale besturen.

Ik wil hier nog eens voor alle duidelijkheid zeggen dat ik absoluut niet een bepaalde financiële instelling viseer. Zij doet zeer waardevol werk. Het gaat specifiek over de methodiek die wordt gehanteerd bij dat projectbeheer. In een naburige gemeente, die met een dergelijke formule heeft gewerkt, heb ik vernomen dat het grote probleem was dat de gemeente niets meer te zeggen had over de keuze van het ontwerp. Je besteedt met andere woorden alles uit, en je hebt geen inspraak meer. Het enige wat je nog mag doen, is de lening betalen. Zelfs over de meerkosten mag je geen vragen stellen.

Ik ben tevreden dat dit ook op de agenda staat van de federale commissie Overheidsopdrachten. We moeten allemaal een eerlijke prijs betalen voor werken, maar als het om exorbitante bedragen gaat, begin ik mij daar toch als burger, als Vlaming, als inwoner van een stad en als gemeenteraadslid, vragen bij te stellen.

Minister Marino Keulen: Ik blijf bij mijn standpunt. Ten gronde: een bestuur is niet verplicht om voor deze formule te kiezen, en is ook niet verplicht om die bepaalde financiële instelling te contracteren.

Ik heb ook een aantal fundamentele bedenkingen van de federale commissie geformuleerd. Dat is uiteraard voor ons een leidraad, want wij moeten ook de federale wetgeving toepassen. Als het ooit zover komt, zullen wij dat aan de lokale besturen laten weten. Maar ook dat is belangrijk: niemand is tot iets verplicht. Een gemeentebestuur kan altijd op de klassieke manier werken: met een aanbesteding en zelfs met het gunnen van werken en met het aangaan van leningen waardoor ze letterlijk van begin tot eind de koers bepalen. Ze zijn niet verplicht om in dit concept in te stappen.

Mevrouw Veerle Heeren: Ja, gemeenten zijn autonoom, maar omdat die instelling van heel veel gemeenten ook de huisbankier is, wordt het toch wel als zodanig gepromoot. Ik ben er zeker van dat heel wat collega's die ook op het gemeentelijke niveau werken daarin te goeder trouw zijn, en zich niet altijd bewust zijn van de impact van de keuze voor een dergelijke formule.

De band is zo nauw dat, zoals in dit geval, de voorbereiding van het bestek is gebeurd samen met de huisbankier. Dan moeten we ons toch wel beginnen afvragen of dit zomaar kan. Het is geen probleem dat die financiële instelling voor een lening zorgt en dat zij de bevoorrechte partner is, maar concurrentie kan nooit kwaad. Deze problematiek is actueel omdat de rustoordenproblematiek in heel veel gemeenten acuut is.

– *De heer Marnic De Meulemeester treedt als voorzitter op.*

Ik heb een studiedag bijgewoond waar de benchmarking van 143 OCMW-rustoorden werd voorgesteld. De rode draad door het verhaal is dat vandaag geen enkel OCMW-rustoord break even kan draaien. Er zijn redenen voor die ook te verantwoorden zijn. Men voelt aan dat de thematiek van de bouw ook in die sector een heel actueel thema is. Het zal de volgende jaren ook een actueel thema blijven. Ik pleit voor wat voorbehoud, ook al heeft men de keuze. Ik kijk uit naar het advies van de federale commissie Overheidsopdrachten. Daar ligt ook de toelichting van de financierende instellingen.

De voorzitter: De heer Verfaillie heeft woord.

De heer Jan Verfaillie: Ik had een vraag in een andere commissie, maar voel me als burgemeester persoonlijk aangesproken.

Mevrouw Heeren heeft hier een belangrijk punt aangekaart. Er zijn in Vlaanderen heel wat kleine en middelgrote gemeenten en de kostprijs van het bouwen van een nieuw rusthuis, een administratief centrum of een sportzaal is een project dat men als lokaal bestuurder maar eens in een leven meemaakt. Zelf beschikt men dan over onvoldoende expertise of kennis. Het is moeilijk om dat bouwdoos tot een goed einde te brengen. U komt op 20 september naar Veurne, mijnheer de minister.

Minister Marino Keulen: Wanneer gaat u nu eens de hele commissie uitnodigen?

De heer Jan Verfaillie: Wat het administratieve centrum en de bibliotheek betreffen, hebben we er specifiek voor gekozen om zelf te bouwen, hoewel mijn deur in de aanloop tot de beslissing is platgelopen door allerlei groepen. Ik noem hier geen namen. Ze stelden dat we niet over de nodige expertise beschikten, dat het geen gemakkelijk project was, en dat zij het goedkoper konden doen. Op het einde van de rit blijkt dat door zelf te bouwen, we perfect binnen de budgettaire prognose zijn gebleven. Het had evengoed gekund dat we dat ook met een externe bouwer hadden verwezenlijkt, maar het dossier is binnen het college van heel nabij opgevolgd.

Het is zeer moeilijk om aan de druk te weerstaan. Het zijn projecten van miljoenen euro's. Mijnheer de minister,

het is belangrijk dat u dit opvolgt en dat er duidelijke richtlijnen komen over wat kan en niet kan. Op de markt worden we immers met een scheefgetrokken situatie geconfronteerd. Die mag wel eens worden rechtgetrokken.

Minister Marino Keulen: Waarom doet men dat? Het is inderdaad gemakkelijk, en het gaat om projecten die een bijzonder karakter hebben. Er is natuurlijk ook de verantwoordelijkheid van goed bestuur in al zijn aspecten. Dat moet men lokaal afwegen.

Ik was ook ten zeerste getroffen door de opvattingen van de commissie Overheidsopdrachten. Het is een ernstige aangelegenheid die ik voort zal opvolgen. Ik zal er te gelegener tijd duidelijk over communiceren met de 308 gemeenten in Vlaanderen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Joris Van Hauthem tot de heer Marino Keulen, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid, Wonen en Inburgering, over de toepassing van artikel 70, §4, van het Gemeentedecreet

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, er is nogal wat heisa over de toepassing van artikel 70, paragraaf 4, van het Gemeentedecreet.

Artikel 70 regelt de wedden en vergoedingen van de burgemeester en de schepenen. Paragraaf 4 stelt het plafond vast van het totaal aan allerhande vergoedingen, wedden en presentiegelden die burgemeesters en schepenen mogen cumuleren. Er staat uitdrukkelijk bij dat het niet meer mag zijn dan anderhalve keer de vergoeding van een Vlaams parlementslid. Het laatste lid van paragraaf 4 bepaalt dat de burgemeester en schepenen de gemeenteraad schriftelijk op de hoogte moeten brengen van de bezoldigde activiteiten die ze naast hun mandaat uitoefenen.

Daar begint de verwarring of de chaos. Sommige gemeentebestuurders denken dat ze de gemeenteraad niet op de hoogte moeten brengen van hun bezoldigde activiteiten die ze naast hun mandaat uitoefenen.

Anderen menen dat ze de gemeenteraad enkel moeten informeren over de aard van de mandaten zonder de bezoldiging te vermelden. Nog anderen vermelden niet alleen hun publieke mandaten, maar ook de bezoldigingen die eraan vasthangen. En nog anderen willen de gemeenteraad wel informeren, maar kunnen dat

zagezegd nog niet omdat ze hun verschillende loonfiches nog niet hebben gekregen.

De vraag is dus niet zozeer of de gemeenteraad schriftelijk op de hoogte moet worden gebracht van de bezoldigde activiteiten, want dat is vrij duidelijk, maar de vraag is of de bezoldiging er ook bij moet worden vermeld.

In de memorie van toelichting van het Gemeentedecreet lezen we dat paragraaf 4 integraal artikel 20bis van de Nieuwe Gemeentewet overneemt. Dat is niet helemaal juist, maar het komt wel overeen met de geest ervan. In artikel 20bis, dat eigenlijk een wijziging is van de gemeentewet, staat: “Nemen daarnaast het mandaat van burgemeester of schepenen uitgeoefende activiteiten een aanvang of een einde tijdens het uur van voornoemd mandaat, dan brengt de betrokken burgemeester of schepenen de gemeenteraad daarvan op de hoogte.”

In het decreet staat dat de burgemeester en de schepenen hoe dan ook de gemeenteraad schriftelijk op de hoogte moeten brengen van de bezoldigde activiteiten. Of die nu aanvatten of eindigen tijdens het mandaat of niet, speelt in het decreet geen rol. Het is nogal logisch, mijnheer de minister, dat het de bedoeling is dat de gemeenteraadsleden een en ander kunnen controleren. Waarom zou dat anders in het decreet staan, en meer bepaald in het artikel dat handelt over de bezoldiging van burgemeester en schepenen? Als de bezoldiging er niet bij staat, kan een gemeenteraadslid nooit controleren of het plafond waarvan in het artikel sprake is, al dan niet wordt overschreden. Daarover bestaat nogal wat onduidelijkheid.

De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG) heeft zich tot het agentschap voor Binnenlands Bestuur gericht, omdat ze er nogal wat vragen over kreeg. Het agentschap stelde dat het niet nodig is dat ook de bezoldiging die aan het mandaat vast hangt, wordt meegedeeld: het volstaat dat alleen de lijst van de mandaten wordt meegegeven. De link die dan wordt gelegd, is de link naar de gewone en bijzondere wet van 2 mei 1995 over de aangifteplicht voor mandaten, ambten en beroepen en over de vermogensaangifte. De twee hebben niets met elkaar te maken. De wet op de aangifteplicht die geldt voor mensen als wijzelf en ertoe strekt een mandatenlijst bij het Rekenhof in te dienen en een vermogensaangifte, staat volledig los van het Gemeentedecreet. De wet dateert van 2 mei 1995, het Gemeentedecreet van 2005. Bij de bespreking van het Gemeentedecreet is nooit verwezen naar de wet op de aangifteplicht en de vermogensaangifte.

De VVSG gaat ervan uit, na te rade te zijn gegaan bij het agentschap voor Binnenlands Bestuur, dat het volstaat een mandatenlijst in te sturen zonder de bezoldiging. Aan de andere kant heeft de stad Dendermonde zich, na een vraag van een gemeenteraadslid over artikel 70, paragraaf 4, tot uw kabinet gericht. Het kabinet heeft het volgende

gezegd: “Enkel de bezoldigde mandaten moeten meege-deeld worden aan de gemeenteraad en dus niet hoeveel de bezoldiging van die activiteiten bedraagt.”

Als dat de teneur is van dat artikel of het laatste lid van paragraaf 4, kunnen we dat best schrappen. Het staat in een artikel dat de bezoldiging van burgemeester en schepenen regelt. Er staat ook in hoe hoog dat plafond mag zijn. Het gaat niet om privéactiviteiten, maar om publieke mandaten. Het lijkt me logisch dat ook de bezoldiging van die mandaten wordt bekendgemaakt zodat het gemeenteraadslid kan controleren of het plafond dat in het decreet staat, niet wordt overschreden. Wie zou het anders moeten doen?

De VVSG, en ook het agentschap voor Binnenlands Bestuur, geven dit min of meer als richtlijn mee. Dat gaat in tegen de zin van dit artikel en ook tegen een uitspraak van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant. Op 23 februari 2008, na een vraag van een gemeenteraadslid van Herent dat wel een lijst van de publieke mandaten maar niet van de bezoldiging kreeg en de lijst dus onvolledig achtte, antwoordde de gouverneur van Vlaams-Brabant als volgt: “Het overzicht dat de burgemeester en de schepenen moeten voorleggen dient te bevatten: de vergoedingen, wedden en presentiegelden die voortvloeien uit de uitoefening van een openbaar mandaat, een openbare functie op een openbaar ambt van politieke aard en dit in het kader van de cumulatiebeperking waarover artikel 70, paragraaf 4, van het Gemeentedecreet handelt. Het zijn enkel de politieke functies die in aanmerking komen van het bedrag, niet de beloningen, de opbrengsten, gunsten, winsten, pensioenen, renten of als zodanig geldende uitkeringen voortvloeiend uit een als zelfstandige of loontrekkende uitgeoefende beroepsactiviteit in de particuliere sector.”

De gouverneur zegt dus heel duidelijk dat het moet gaan over publieke mandaten en de bezoldiging moet bij de lijst zitten. Voorts zegt hij nog aan het gemeenteraadslid uit Herent dat artikel 70, paragraaf 4, “volledig los staat van de verplichting die mandatarissen hebben om een mandatenlijst en een vermogensaangifte in te dienen bij het Rekenhof in het kader van de wet van 3 juni 2007”. Dat was een aanpassing van de wet van 2 mei 1995.

Hij stelt heel duidelijk dat de mandaten, de bezoldiging en artikel 70, paragraaf 4 niets te maken hebben met de aangifteplicht voor mandaten en vermogensaangifte bij het Rekenhof in het kader van een andere wet. Sommigen zeggen alleen de lijst van de mandaten te geven zonder de bezoldiging, anderen zetten de bezoldiging erbij. U moet als minister toch enige duidelijkheid verschaffen.

Mijnheer de minister, bent u het eens met de visie van de gouverneur van Vlaams-Brabant, die duidelijk stelt dat

de overzichtslijst die aan de gemeenteraad moet worden overgemaakt, ook de vergoedingen, wedden en presentiegelden dient te bevatten die voortvloeien uit een openbare functie of een openbaar ambt van politieke aard?

Bent u het ermee eens dat, zonder bekendmaking van deze verloning, geen enkele controle mogelijk is op het plafond dat in artikel 70, paragraaf 4 wordt vastgesteld? Bent u bereid de gemeentebesturen ervan op de hoogte te brengen dat ook de verloning van de publieke mandaten moet worden overgemaakt aan de gemeenteraad?

Ik heb nog een bijkomende vraag. Er staat eigenlijk geen enkele termijn op wanneer dat moet gebeuren. We zijn nu 2008. Er zijn nog heel veel gemeenteraden die nog altijd niet in het bezit zijn van een lijst van de mandaten van hun burgemeester en schepenen, al dan niet met een lijst van de bezoldigingen erbij.

De heer Jan Verfaillie: Aan mij is dat tot op vandaag nog niet gevraagd. De dag dat het gebeurt, zal ik dat met veel plezier overmaken.

De heer Joris Van Hauthem: Iemand moet het u dus vragen.

De heer Jan Verfaillie: De voorwaarde is wel natuurlijk dat de informatie intern blijft. Er is een hele discussie gaande over publieke mandaten en private mandaten.

De heer Joris Van Hauthem: Het gaat over publieke mandaten.

De heer Jan Verfaillie: Een collega-burgemeester of schepen die ook nog eens notaris is of een andere functie heeft, moet dat natuurlijk niet vermelden. Dat brengt een spanningsveld teweeg.

De voorzitter: Minister Keulen heeft het woord.

Minister Marino Keulen: Het gaat inderdaad over publieke mandaten. We hebben het over de vergoedingen als parlementslid, als burgemeester, als schepen, of als voorzitter van het OCMW. Het gaat ook over vergoedingen voor iemand die in een huisvestingsmaatschappij zetelt en eventueel daarvoor vergoedingen krijgt, of in een intercommunale. Het gaat niet over de inkomsten van iemand die daarnaast nog een advocaten- of artspraktijk heeft, of bij een werkgever werkt.

Artikel 70, paragraaf 4, van het Gemeentedecreet bepaalt het volgende: "De som van de wedde van burgemeester of schepen en van de vergoedingen, wedden en presentiegelden, ontvangen als bezoldiging voor de door de burgemeester of schepen naast zijn mandaat uitgeoefende activiteiten, is gelijk aan of lager dan anderhalve maal het bedrag van de vergoeding van de leden van het Vlaams Parlement. Voor de berekening van dat bedrag komen de

door de burgemeester of schepen ontvangen vergoedingen, wedden en presentiegelden die voortvloeien uit de uitoefening van een openbaar mandaat, een openbare functie of een openbaar ambt van politieke aard, in aanmerking. Als het plafond, bedoeld in het eerste lid, wordt overschreden, wordt de som van de vergoedingen, wedden of presentiegelden die voortvloeien uit de uitoefening van een openbaar mandaat, een openbare functie of een openbaar ambt van politieke aard, bedoeld in het eerste lid, verminderd tot het passende bedrag. De burgemeester en schepenen brengen de gemeenteraad schriftelijk op de hoogte van de bezoldigde activiteiten die ze naast hun mandaat uitoefenen."

En dat moet onverwijld gebeuren, mijnheer Van Hauthem.

De heer Joris Van Hauthem: Daar twijfel ik niet aan.

Minister Marino Keulen: De filosofie is daarmee duidelijk. Ik ben derhalve van mening dat de burgemeester en schepenen de opsomming van hun bezoldigde activiteiten van politieke aard aan de gemeenteraad moeten meedelen, evenwel zonder de bezoldigde bedragen. Daar is niks mis mee. Als u naar de gemeentesecretaris gaat, moet hij u dat meedelen. Als u morgen zou zeggen dat u een boekhouder hebt aangeworven, hoe gebeurt dan deze aanstelling? Iedereen die een beetje gemeentelijke ervaring heeft, weet dat. Dan staat er boekhouder, weddeschaal B&, B3, eventueel 15 jaar anciënniteit. Als u precies wilt weten hoeveel hij of zij verdient, moet u niet in het aanstellingsbesluit kijken. Maar als u naar de gemeentesecretaris stapt en hem vraagt wat aan de boekhouder wordt uitbetaald, zal hij u het bedrag meedelen. Ook op die wijze wordt meegedeeld wat de burgemeester, de schepen, naast een parlementair mandaat aan inkomsten ontvangt van de gemeente voor het werk dat hij of zij levert.

De gemeentelijke administratie moet, indien zij erom vraagt, anderzijds wel in het bezit worden gesteld van de bedragen. Het gemeentebestuur moet immers uitmaken of als gevolg van een eventuele overschrijding van het bij decreet vastgelegde plafond van anderhalve maal het bedrag van de vergoeding van de leden van het Vlaams Parlement, overeenkomstig artikel 70, paragraaf 4, tweede lid, van het Gemeentedecreet, een vermindering op de bezoldiging moet gebeuren tot het passende bedrag, zoals bepaald in artikel 70, paragraaf 4, tweede lid.

Het is uiteindelijk de gemeentesecretaris die met toepassing van artikel 163 van het Gemeentedecreet zal controleren of de wedde die uitbetaald wordt regelmatig en wettelijk is. Ook bij de gemeentesecretaris kunt u u als raadslid informeren. Hij is verplicht om u de informatie te leveren aangaande de wedden van de

burgemeester of schepen die daarbuiten ook eventueel nog parlementair is.

Voor de volledigheid vestig ik er nog de aandacht op dat de informatieverplichting, opgenomen in artikel 70, paragraaf 4 van het Gemeentedecreet, geen verband houdt met de verplichting voor mandatarissen om een mandatenlijst en een vermogensaangifte in te dienen bij het Rekenhof. Ook daar worden geen bedragen vermeld. Ik zal mijn standpunt via de website van het agentschap voor Binnenlands bestuur bekendmaken aan de gemeentebesturen. Het agentschap zal mijn standpunt ook meedelen via één van de volgende edities van haar elektronische nieuwsbrief 'Binnenl@nd'. We kennen de site intussen. U hebt het volste recht om dat concreet te weten en te controleren. Het volstaat u daar bij de gemeentesecretaris over te informeren, en dan krijgt u precies het bedrag dat de betrokken titularis ontvangt.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Mijnheer de minister, het is toch een beetje vreemd. Enerzijds hebben we het standpunt van de VVSG, van het agentschap voor Binnenlands Bestuur waar de VVSG te rade is gegaan – ik kan u het e-mailverkeer overhandigen – en van een van de raadgevers van uw kabinet, die aan de stad Dendermonde heeft gezegd: “Alleen de mandaten, niet de bezoldiging.” En anderzijds hebben we een uitspraak van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant. En daarvan zegt u, mijnheer de minister: “Mijnheer De Witte, u hebt het verkeerd voor.”

Minister Marino Keulen: Ik geef u mijn visie. Het decreet is wat dat betreft duidelijk. Het zegt niets over de bedragen. En ik zeg u opnieuw dat er niets geheim aan is. U moet de gegevens vragen aan de secretaris.

De heer Joris Van Hauthem: De gouverneur van Vlaams-Brabant zegt heel duidelijk wat het overzicht moet bevatten: de vergoedingen, wedden en presentiegelden die voortvloeien uit alles wat in uw paragraaf 4 staat. Dat moet dus niet.

Het is toch een beetje schizofreen dat een gemeenteraadslid naar de secretaris kan stappen om een overzicht te vragen. De secretaris kan dat niet weigeren. Dat zal ik onthouden.

Minister Marino Keulen: Hij moet dat doen. Dat is openbaarheid. Hij kan dat niet weigeren.

De heer Joris Van Hauthem: Laat ons dan eerlijk zijn, mijnheer de minister: waarom maken we het zo moeilijk? Die bezoldigingen zijn toch geen geheimen? Wat een Vlaams parlementslid verdient, staat te lezen in Het Staatsblad. Ik vind dat normaal. Wat u als minister verdient, staat te lezen in Het Staatsblad. Wat de burgemeester op zich verdient, staat te lezen in Het Staatsblad. Maar eventuele vergoedingen uit bijkomende publieke

mandaten, daarvoor moet je bij de secretaris zijn. Ik begrijp niet goed wat het verschil is. Waarom de wedde van de burgemeester wel bekendmaken, en eventuele bijkomende presentiegelden omdat hij in een intercommunale of wat dan ook zetelt, niet? Waarom moet dat zo worden afgeschermd?

Minister Marino Keulen: U begrijpt natuurlijk wat u wilt begrijpen. U bent – en dat bedoel ik ook in de positieve zin – te intelligent om het niet te vatten. We zeggen ook niet wat de gemeentesecretaris verdient. Wie dat wil weten, kan dat perfect te weten komen.

De heer Joris Van Hauthem: Dat is iets anders. Dat is een ambtenaar.

Minister Marino Keulen: De vergoedingen uit uw politieke mandaten zijn bekend. U kunt zichzelf geen vergoeding toekennen. Dat is duidelijk genormeerd. Het feit dat de secretaris u dat moet meedelen, heeft niets te maken met artikel 70, paragraaf 4, maar wel met artikel 30, paragraaf 1. Daarin staat duidelijk dat de gemeenteraadsliden het recht van inzage hebben in alle dossiers, stukken en akten die het gemeentebestuur of het bestuur van de gemeente betreffen. Op die basis moet men u dat geven.

De heer Joris Van Hauthem: Ook als men in een intercommunale zit?

Minister Marino Keulen: Ja. Men zetelt daarin ook namens de gemeente. Als men daarin zetelt als privé-aandeelhouder, valt het er natuurlijk buiten.

De heer Joris Van Hauthem: Dat is iets anders, daarover zijn we het eens. We hebben het over publieke mandaten.

Minister Marino Keulen: De gemeente moet in staat zijn te berekenen of u aan die anderhalve keer de parlementaire wedde komt. Bij de toepassing van dat principe moet die informatie hoe dan ook beschikbaar zijn op de gemeente. Men moet haar meedelen aan de administratie, zodat zij die berekening kan maken. U hebt daar recht op inzage.

De heer Joris Van Hauthem: Men kan dus bij de secretaris al die bezoldigingen opvragen. We hebben het hier uiteraard enkel over de publieke mandaten.

Minister Marino Keulen: En men moet aangifte doen van die bezoldigingen. Het gaat hier om dat anderhalf en om de berekening die moet uitwijzen hoe men hier al dan niet correct is.

De heer Joris Van Hauthem: Het gaat niet alleen daarom. Wie moet het kunnen controleren? U zegt nu blijkbaar dat de secretaris dat elk jaar berekent.

Minister Marino Keulen: Ja, hij is natuurlijk verantwoordelijk voor de wettelijkheid en de regelmatigheid van de uitgaven.

De heer Joris Van Hauthem: Dat was ook mijn vraag. Wie bekijkt dat eigenlijk, of dat anderhalf niet gestegen is? Dat moet dan weer worden verminderd. En het kan van jaar tot jaar verschillen in functie van het aantal algemene vergaderingen van intercommunales. De secretaris moet dat elk jaar opnieuw controleren. Het gemeenteraadslid kan en moet zelfs die informatie krijgen als hij bij de secretaris gaat vragen wat de presentiegelden zijn van de schepenen en de burgemeester in deze of gene intercommunale of gemeentelijke vzw of wat dan ook. Maar er zijn ook publieke mandaten die niets te maken hebben met de gemeente. Je kunt bijvoorbeeld burgemeester zijn én parlamentslid. Hoe gaat de secretaris dat controleren?

Minister Marino Keulen: Bij mijn weten wordt dat vanuit de parlementen meegedeeld aan die gemeenten.

De heer Joris Van Hauthem: Dus ook de publieke mandaten die niet rechtstreeks te maken hebben met de gemeentelijke mandaten, met het burgemeesterschap of schepenschap, ook dat kan men bij de secretaris opvragen?

Minister Marino Keulen: Uiteraard. Anders kan men die berekening niet maken.

Mevrouw Hilde De Lobel: Ik wil nog een kleine bijkomende vraag stellen. We hebben het nu uitgespit dat het geldt voor alle publieke mandaten. Maar geldt het ook voor uittredingsvergoedingen, bijvoorbeeld voor een bestendig afgevaardigde van de provincie?

Minister Marino Keulen: Ik wil dat wel natrekken. Ik ga er hier geen slag in slaan.

De heer Joris Van Hauthem: Het gaat over een gedeputeerde die een uittredingsvergoeding krijgt als gedeputeerde, die dat niet meer is omdat hij ondertussen burgemeester is geworden.

Minister Marino Keulen: Wij zullen dat natrekken en dan laat ik het u weten, mevrouw De Lobel.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
